

Hatende liefde

Maar ik hou van hem mama? Kan je dat dan voor één keer niet gewoon begrijpen? Nog nooit heeft een persoon zoveel van mij gehouden, zelfs jij kon het niet! Iedere keer wanneer ik je nodig had was je er niet en papa, papa zou het wel begrepen hebben! Er ooit al bij stil gestaan dat het misschien jou fout is dat hij uit het leven is gestapt? Je geeft nooit iemand ruimte, NOOIT!

De deur vliegt zo hard dicht dat ze het vijf huizen verder waarschijnlijk hebben voelen beven. Het is dezelfde discussie steeds opnieuw. Ik probeer haar zo hard mogelijk terug te kwetsen. Ze weet niet wat ze doet. Ze weet godverdomme niet waar ze mee bezig is. Heel haar leven lang probeert ze me bij te brengen dat je liefde moet hebben, liefde voor iedereen, dat God het zo wil. Na alles wat ik heb moeten doorstaan kwam er eindelijk licht aan het einde van de tunnel. Ik wist van zodra ik dit schitterende licht, thuis aan het licht zou brengen, het mij ontnomen zou worden. Zo gebeurde het. Zo hebben we al vier maanden lang dezelfde discussie, iedere keer weer. Een protestant hoort enkel bij een protestant, punt aan de lijn. Uitgehuwelijkt worden we niet, maar in mijn ogen is dit het zelfde. Geen ruimte om te houden van wie je wil. Geen ruimte om open over bepaalde zaken te praten, die ik zelf nu niet durf uittespreken. Is dit een familie? Horen we zo met elkaar om te gaan?

Ik maak me klaar voor school. Ren de trap af, voorbij mijn moeder haar kamer, naar de living, om zo hopelijk snel bij mijn fiets te eindigen. Ik race als een gek naar school, hoe verder van huis hoe beter. De stress maakt me ziek. Ik voel me geen mens meer, maar blijf op automatisch piloot verder gaan. Ik wil niet dat ik word bekeken als een zwakkeling. Aangezien ik gelovig ben opgevoed wordt er al sneller een oordeel over me geveld.

De schoolbel schudt me wakker uit diepe gedachten. Tijd voor middageten. De laatste keer dat ik nog genoeg heb gegeten lijkt wel jaren geleden. De stress het maakt me ziek. Mijn maag zegt nee tegen alles wat ik probeer te eten en al snel doen mijn hersenen mee. Een halve boterham met choco, meer niet. Een beetje water om al de slechte gedachten weg te spoelen.

Zo gaat het al maanden aan een stuk. Alles maakt me misselijk. Ik wil me terug beter voelen, maar de stress maakt me ziek. Ik hoor mensen om me heen fluisteren. Ik versta niet wat ze zeggen, maar hoor ze in mijn gedachten roepen. Ze vinden mij te mager. Vroeger te dik. Mensen weten niet wat ze willen. Ze kunnen zeggen wat ze willen, ze hebben geen idee van het leven. Hun enige zorg in het leven is of er iets van eten tussen hun beugel is blijven steken. Mormels. Ik word er nog zieker van en gooi de helft van mijn halve boterham weg. De rest van de dag probeer ik er zo gelukkig mogelijk uit te zien. Dan gaat weer de helse bel, tijd om naar huis te gaan. Al het haar op men lichaam staat recht bij die gedachte. Ik wil niet terug. Ik ben moe, moe van al het gezever, moe van jou nooit te mogen zien.

Ik stel het zo lang mogelijk uit, maar besluit dan om toch maar terug naar huis te gaan. Mijn hart bonst in mijn keel. Ik vraag mezelf af hoe lang ik dit nog vol hou. Misschien trek ik mij dit alles te hard aan, misschien ook niet. Ik weet het allemaal niet meer. Ik ben gewoon moe.

Thuis aangekomen vertel ik mijn moeder dat ik op school al heb gegeten en niet mee eet. Ik vermijd zoveel mogelijk contact. Minder contact, minder ruzie en zo moet ik niet eten. Eten is de duivel, het maakt me ziek en dik. Alle stemmen in mijn hoofd bevestigen het. Raak het nooit meer aan. Zo wil ik het ook. Ik zie mezelf in de spiegel, grote zwarte kringen rond mijn diep zwarte ogen. Het lijkt wel of mijn duistere gedachten een pad hebben gevormd rond mijn ogen. Mijn haar ziet er dof uit. Levenloos. Even levenloos als de blik die in mijn ogen rust. Ik til mijn T-shirt op. Hadden de meisjes op school gelijk? Ben ik te mager? Mijn ribben lijken wel een trap. Op iedere trede staat een lelijk woord geschreven. Ik hoor de stemmen in mijn hoofd discussiëren. “STOP!” HOU ERMEE OP! IK BEN MOE VAN AL DE DISCUSSIES! LAAT MIJ GERUST! Ik hoor mezelf roepen, maar mijn mond verroert geen vin. Ik zie alleen een meisje in de spiegel dat het leven moe is. De stemmen in mijn hoofd bevestigen het.

Ik sluit me op in mijn kamer. Hier hebben mijn gedachten de ruimte om zich te ontplooien. Kan ik denken wat ik wil en terug tot rust komen. Mijn gedachten schrijf ik op samen met mijn diepste gevoelens. Zo kan ik tot rust komen. Zo kan ik mijn gevoelens veilig opbergen. Nooit gedacht dat het leven zo moeilijk zou zijn. Er is geen ruimte, geen liefde, geen acceptatie. Mijn ogen worden weer gevuld met tranen. Ik raak zelf verwonderd dat een meisje

zo veel tranen kan produceren. Ik hou gewoon van hem. Laat mij alstublieft voor een keer zijn wie ik ben. Beslissen wat ik wil en zijn bij de persoon die ik het liefst van al wil. Ik voel me alleen. Totaal verslagen. Verslagen door familie, liefde, de stemmen in mijn hoofd. Door al deze gedachten en zware dagen, leg ik mijn hoofd neer en val meteen in een diepe slaap.

Mijn moeder wekt me de volgende ochtend. Poeslief. Alsof we al jaren beste vriendinnen zijn, maar ik weet wel beter. Ik trek een dikke wollen trui aan. Dat is nog de enige manier dat ik niet doodril. Vandaag is het vijf jaar geleden dat papa gestorven is. Weer krijg ik geen hap door mijn keel en de stemmen in mijn hoofd moedigen dit aan. Het lijkt wel een feest. Een feest waar ik de hoofdrol speel.

Ik besluit om al vroeg naar het graf te gaan van mijn vader. Zo kan ik tot rust komen. Even helemaal alleen. Ik en mijn vader. Ik neem mijn fiets en vertrek. Het lijkt wel of ik duizend kilo vooruit moet duwen. Ik geef alles wat in mij zit, maar geraak geen meter vooruit.

Ik val. Ik ben doodop. Al de kracht uit mijn lichaam verdwijnt bij iedere ademhaling. Een hoopje ellende in het midden van de straat.

Alles wordt donker, zoals mijn diepzwarte ogen en de gedachten die zich een pad daarrond hebben gevormd.